

PŘEPIS VZPOMÍNEK

autentický záznam řeči bez zásadních stylistických/gramatických úprav

(čistý přepis textu bez výplňkových slov)

Ivona Begović

Vzpomínky na dětství

Jsem se narodila v Bělehradu. To je v Srbsku, současně, bývalá Jugoslávie. Takže jako by to raný dětství probíhalo v Bělehradu. To bylo jako hezký. Ani že bych jako vzpomínala. To jsem byla hodně malá. Takže myslím, že to bylo strašně št'astné dětství. Protože tam bylo spousta všech jako tet, babiček. My jsme tam takoví prostě víc jako s tím příbuzenstvím se jako stýkáme a tak. Takže i ty oslavy, a to bylo vědycky ve velkém. Pak základní školu, protože tatínek odešel pracovat do Černý Hory. Nevím, jestli to víte, tam je moře. Takže já jsem celou základní školu vyrůstala u moře. Takže mám tam ještě krásnější vzpomínky. Takže dodnes mám kamarádky, už prostě 40 let, který pochází tam. Pořád se stýkáme a tak. A to prostě třeba na tělocvik jsme šli na pláž si zaplavat. To byl náš tělocvik. Takže i krásná příroda...

Herceg Novi se jmenuje to město. Jako krásný, starý, kamenný. Jestli jste třeba byli v Dubrovniku někdo z vás, tak to je něco podobného, jako by akorát menší. Jako ta architektura, prostě ta mediteránská, ta kamenná. A to je prostě, že z toho kamene jako je cítit ta historie. Prostě když tam takhle t'apete po tom chodníku, tak jako odeznívá. Prostě všichni ty národy, co tam jako prošly, různé, jako nevím, Turci, Benátčané a tak. Jako prostě různé jako dobyvatele tam se vystřídali. Takže tak, jako to je tam jako vidět i v té architektuře.

Rodina

Tatínek pracoval pro stavební firmu. A on pracoval i v Český republice. Že spousta těch firem z Jugoslávie stavěla hodně. Jako tatínek třeba pracoval na Homolce. Nebo Homolku stavěli. On byl stavební technik. Takže takový stavební firmy od nás jako hodně tady jakoby, myslím, že postavili Motol. Si myslím, Homolku. Tak jako věci.

Maminka byla v domácnosti. Ona nepracovala. Takže.

Měla jsem bratra mladšího, který mi umřel před 3 lety. Takže už není. V podstatě já nemám už ani rodiče, ani bratra. Takže já už jako tam nemám tu rodinu.

Základní školu jsem chodila té Černé Hoře. Pak jsme se zase vrátili do Bělehradu. A tam už jsem jako na střední byla a vystudovala jsem jako vysokou školu ještě v Bělehradu.

Studium

Střední školu jsem dělala architektonickou. A vysoká byla územní plánování. Takovýhle jako urbanismus. V Bělehradě.

A proč právě architektura? Podle tatínka. Protože tenkrát to bylo, nevím, jak tady za social... nebo já jsem jako na jistotu, že prostě, že se zaměstnám tam přes něj. Takový jako prozaický. A jako mně šlo všechno v podstatě. Takže bylo úplně jedno, co si vybrat jako. Já jsem první dva roky chodila, to bylo takový jako zaměření jako tenkrát, a pak se zaměřilo jakoby víc a víc. Tak já jsem chodila na docela těžkou školu. A pak to šlo všechno už jako snadno jako.

Všechno bylo v pohodě. Když někdo projde tou střední školou, jako jsem prošla já, to je pak všechno lehký jako. Jde prostě o to, aby se člověk jako nevyhýbal tomu učení a prostě číst a učit se. A ono to do toho života, kamkoliv vás ten život zavede, ono to pomáhá. Pomáhá prostě. V těch knížkách jsou znalosti jakoby.

Do školy jsem chodila ráda. Prostě to byla povinnost. A chodila jsem. A zvládala jsem všechno úplně. Ono se to dřív jako neřešilo, jestli rádi nebo neradi. Prostě byly nějaké povinnosti. Spíš jsem hodně četla. Jako prostě jsem si říkala vždycky, že mě formovaly ty knížky v podstatě.

Oblíbený autor nebo žánr?

Od dětství... ono se to jakoby mění. Takže prostě, když jako nevím, doufám, že i vy jste to jako měli a prožívali. Nejdřív ty pohádky. Když prostě čtu princeznu, tak jsem princezna. Když čtu nějaký, nevím, Jules Verne, Jack London a nevím, prostě takový ty dětský, tak to jsem taky jako by všude cestovala. Jako že jo, v té hlavě. Indiáni, to všechno. Pak se to posouvalo. A pak jako ta literatura zase pro toho teenagera, pak dospělácká a tak. Jako prostě říkám, myslím si, že ty knížky jsou velice důležité.

Jako já jsem strašně moc četla. Nemám oblíbeného. Jako když je dobrá knížka, tak jako nakonec, jak bych to řekla, prostě... já jsem měla ráda i klasiky. A oblíbený autor? No, prostě se to taky měnilo. Jako dejme tomu – nejdřív Verne, Jack London, pak takový ty pubertácký. Bukowski začínal, že jo, takovýhle věci. Nevím. A pak, nevím, jsem měla ráda i tu ruskou literaturu, prostě tu klasiku. Turgenev, jako to, mně se to prostě líbilo. Ale takový Anais Nin, takový, nevím, prostě rázný.

K autorům se nevracím. Jako třeba já mám jako v Srbsku oblíbené autory, ale to jako pro vás nic neznamena. I když my jsme tady nějaké jako v tom našem máme jako takovou jakoby group, která jako překládá nějaký jakoby do češtiny. Takže máme toho „nobelovce“ Iva Andriče. Ten je přeložený do češtiny. A nebo Meša Selimovič. To jsou prostě krásné knížky a jsou přeloženy do češtiny. Takže ale prostě když jako se mi někdo líbí, nějaký autor, já vezmu a přečtu všechno od něj.

Například já jsem měla ráda, i když to teď není populární, ale jako teď se bavím o hebrejské literatuře – nebudu se teď bavit o válce momentálně, nesouhlasím s tím samozřejmě a tak,

ale tenkrát to bylo jiné, že jo. Takže například i Isaac Bashevis Singer. Jako prostě se všechno líbilo tenkrát.

No, čtu jednoho chorvatského spisovatele, jmenuje se Ante Tomić, takže nevím to. Ale jako prostě teď, co jsem naposled tahle ze světové literatury.

Například jako Kunderu, toho jsem si úplně... my jsme ho měli, protože tady byl zakázaný, my jsme ho mohli číst tenkrát. No. Toho jsem prostě celého – nemůžu říct do mikrofonu "zblajzla" – ale prostě jsem ho přečetla. No, takže prostě tohle se mi strašně. Nebo Hrabala jsme četli a takové jako věci no.

Čtu v češtině i v srbštině. To je mi úplně jedno. Prostě, co přijde do ruky, co doma. Teď čtu to jako digitálně, jakoby, takže co tam něco buď koupím nebo najdu. Zkusila jsem ty audiokničky, ale to je – vždycky jakoby někde se zamyslím nad něčím, musím to pak vrátet, tak to mi nešlo. Jako to mi nejde. Já prostě jakoby spíš ty knížky.

Sport

Eeee, já hodně sportuju, jako vždycky jsem hodně sportovala, vždycky jsem něco jakoby trénovala, teď momentálně kickbox dělám, už nevím 9 let určitě, no, a jógu. Ale vždycky, třeba když jsme byli v té Černý Hoře, tak jsem trénovala plavání, no prostě furt něco, jako s tím sportem, jako já jsem hodně sportovní typ, jako to jako potřebuju.

Budoucí manžel

Seznámili jsme se ještě na vysoké. Já jsem byla jako v Bělehradu, jako já mám spoustu takhle a prostě jsme celá parta jsme odjeli, no tak já... holky nevědí, co je vojna, nebo já nevím, tenkrát se chodilo. Tenkrát se chodilo na vojnu. Nooo, a můj souseď, můj nejlepší kamarád, s kterým jsem vyrůstala, a jeho 5 kamarádů a vzali i mě, takže jsme celá parta jeli k tomu dalšímu kamarádovi z vojny do Sarajeva a na párty jsme se seznámili. Přeskočila jiskra, ale takhle jako, jak říkám, jak jsem s tím sportem jako jsem vždycky měla spoustu jako kluků, jako kamarádů.

A vzali jsme se až tady. Sem jsme jeli jako partneři. Tady se i děti narodily.

Žádost o ruku proběhla klasicky, klasickým způsobem, jako prostě klasicky romanticky, takže jako pak už to bylo fajn a pak už nebylo fajn, klasika.

My jsme měli smíšené manželství, neboli tenkrát jsme byli smíšený pár, jako v Bělehradě většinou je většina srbského obyvatelstva, ta Bosna je smíšená, ona měla, já teď to prostě neřeknu přesně ty procenta, ale dejme tomu 30, 30, 30 - to jsou jako ty národy, Chorvati, Srbové a muslimové. Takže on byl muslim a když to začalo, on přijel za mnou do Bělehradu a už tenkrát být muslim v Bělehradu nebylo moc jako příjemné, takže necítil se tam prostě dobře, protože už začala ta propaganda v televizi a tak.

V Bělehradu byla propaganda proti muslimům, proti Chorvatům. V Chorvatsku byla propaganda proti Srbům a proti muslimům, a tak jakoby různě... tam furt jako v těch médiích jako říkáte a řeknete to milionkrát, i když to pravda není, tak to nakonec pro ty lidi pravda je, pro většinu, protože to slyšeli v televizi milionkrát, takže to chce zdravý rozum.

Holky tady dneska jsou jako v osmičce a má je zajímat, jako mají jiný starosti - jestli ta řasenka je voděodolná a nebo jestli ten parfém jako jestli se bude líbit tomu klukovi nebo holce to je jakoby úplně jedno a né teď, aby oni takhle, já nevím jak to teď, aby jako věděli, co Izrael, Írán a tak nebo už jsou takový informovaní.

Moje dceři je třiadvacet, moc jako nesleduje ty věci v rámci, ale samozřejmě je to taká umělkyně, jako rozlitaná a včera mi byla "mami, ona bude třetí světová válka" takže jako už takhle... říkám prostě - ty media - nemine vás to, prostě to někde jako slyšíte.

Československo

Partner měl jako najít někoho, jako já jsem neměla nikoho, prostě měl tady velvyslance, jako jeho táta byl primář - byl jako doktor ve vládě a znal prostě všechny ty, takže jako rovnou jakoby přišel, ale hned jakoby začal pracovat, jako musím říct, že se nikde neválel nebo tak, takže okamžitě jako podmínky.

No, my jsme chtěli i do Ameriky i tak, ale nakonec jsme zůstali tady. Já myslím upřímně, že bychom se chytli kdekoliv, si myslím, třeba se můlím, to nevím, to jako nikdy nezjistíme.

Dokončení studia a zaměstnání v Československu na pozadí války v Jugoslávii

Válka začala a já jsem byla na vysoké - absolvent. Měla jsem už hotové i státní zkoušky, jenom odevzdat a obhájit diplomovou práci. Tady jsem psala diplomku.

Já jsem, prostě tady jsem prostě psala tu diplomku, obhájila jsem to v Srbsku a už jsem tady jako v podstatě žila. Já jsem tam jenom odcestovala to obhájit tu diplomku.

Začala válka, a to už je jedno já jsem prostě nasbírala ty informace dole a pak bylo jedno, kde to píšete, jako teď, tenkrát nebyly mobily nebo nevím, nebyla ta umělá inteligence, všechno sami... obcházel a psali... a tiskli... a nevím, jako tenkrát bylo strašně moc potřeba.

No a já jsme to obhájila a pak jsem se vrátila a tady jsem okamžitě nastoupila do práce, na Útvar rozvoje hlavního města Prahy, jako do svojí práce urbanistky.

Takže tam jsem byla asi 6 let myslím nebo 7, to si moc nepamatuju a pak se mi narodilo dítě a já ... jedno a pak druhé a já už jsem se v podstatě nikdy nevrátila do té práce, protože tenkrát to bylo v roce 1993, když já jsem se tam zaměstnala a moje výplata byla 1 600 a my už měli nějaký obchody nebo tak. A i prodavačky naše měly větší plat než co já, takže to bylo spíš jako nemůžu říct koníček, ale prostě jako pro inženýra tenkrát ty platy byly malé, nevím, jaký jsou teď.

My jsme dělali tenkrát územní plánování jako Prahy a jako já jsem dělala jako východ Prahy, to byl můj sektor, prostě to je proces, který trvá několik let, pak se udělá ten návrh, pak do toho jsou ty připomínky, který taky trvají několik nebo 2, 3, nevím, než se to všechno, protože někdo si stěžuje, že jste mu zabral pole, někdo si prostě stěžuje, má připomínky, že tady bude tohle...

Já jsem nenavrhovala nic, já jsem byla součástí týmu. Všichni jsme do toho všichni mluvili. Prostě se řekne nějaký problém a někdy dám to řešení já, někdy kolega. To není jako barák, to je jiný. Opravdu týmová práce.

Měla jsem na starosti východ Prahy. Co jsme například – hrozně jsme bojovali. Já jsem sem přijela ještě když bylo Československo, pak byla jenom Česká republika. A tak tomu se říká tranzice. Do České republiky začalo proudit strašně moc peněz. A prostě ty investoři si mysleli, že když jako zaplatí, že Češi přistoupí úplně na všechno. A přijde Australan a tomu je jedno, jestli je tady historická budova, nebo není. Oni tenkrát například chtěli udělat z Holešovic z Výstaviště nějaký obrovský delfinárium a nějaký ten jejich mořský svět a blbosti. Neříkám, že blbosti, ale oni to tam chtěli prostě celý zbourat, historický budovy, to jsou jako památky a tak, takže i proti tomu bojuješ. Snažíš se spíš, aby ta Praha neztrácela na té své kráse, protože to se musí předat i dalším generacím. Je jedno, že přijde někdo s obrovskou sumou a řekne...Třeba jako Trump, teď jestli to sledujete. On navrhl, že řešení pro tu Gazu bude, že se odstěhují všichni Palestinci, že tam udělá hotely, nevím, golden beach mimo kontext

Válka v Jugoslávii

Rodiče manžela oni bydleli v Sarajevu, bydleli na té první linii jako frontové nebo nevím, jak se to říká česky, jsou muslimové, tak v tom bydleli v té srbské části a prostě přišel souseď večer a říká "utíkejte nebo si pro vás přijdou zítra" a oni prostě s jednou taškou, co tam měli. Prostě tam dali pár věcí, přes most a už se nevrátili jakoby do konce války, tam jejich byt byl zasažen, prostě jako ten celý barák byl zasažen. Byla prostě bombardovaná ta část, ta část byla hodně bombardovaná.

U nás v Bělehradu nic nebylo. Moji jsou všichni takhle ze Srbska a v Bělehradě nic nebylo, akorát po válce, když na to bombardovalo Bělehrad - to bylo, to už skončila ta naše válka, ale spíš NATO a Amerika jako bombardovaly, tyhle jako civilisty, jako v uprostřed míru, když to tak řeknu.

Smíšené manželství

To jako ta bývalá Jugoslávie, nevím, jestli jste slyšeli... ne prostě po válce, po druhý světový válce se tak se jako sjednotily ty světové republiky nebo tak - vznikla ta Jugoslávie, i když byli jakoby rozdílní, tak stejně jako Československo, to tak prostě, prostě se žilo jako v tom jednakosti nebo nevím, jak se to řekne, že jsme jako ve stejnosti, jakože všichni jsme jakoby stejní, jako no matter what. Jestli jsi muslim nebo jsi Srb nebo jsi nevím co.

Ivona maminkou

Do práce jsem se už nevracela, protože když jste takhle jako v cizině a nemáte nikoho, ani babičku, ani tetu, ani nikoho, takže jste na ty děti v podstatě sama, jeden musí vydělávat a jeden prostě musí s těma dětma, když jako to dítě, ideální případ, když jsou ve škole nebo ve školce, ale vy je odpoledne jako prostě tam posbíráte ty děti různě, to je ideál. Ale většinou jsou nemocní, 2 dny jsou zdraví, tam jdou a zas něco přitáhnou domů, pak jsou zase nešťovici, pak tohle, prostě furt něco, takže to je toto, kdo nemá takhle jakoby ze

Ohlédnutí

Nelituju, já jsem hrozně ráda, že jsem tady, jako nelituju, fakt ne, jako na začátku to bylo těžké, protože jako v tom Bělehradě, ta situace nebyla tak špatná, ale pak jako já musím říct za sebe, že já mám jako mě tady prostě jako přijali velice dobře vždycky, v práci se jako měla dobře, když jsem, já vůbec ani nevím, jak mě zaměstnali, protože jako já jsem tam věděla, že oni hledají toho architekta, a já jsem přišla a ani jsem tomu šéfovi nerozuměla a voň mě vzal, takže do teď nechápu, co ho k tomu jako vedlo, a jsem za to hrozně ráda. Pak jsem se jako i s nima naučila česky a oni mi dávali první knížky v češtině, velice jsem tam byla jakoby spokojená, no a pak jako se děti tady narodili, my jsme se přestěhovali do Kolovrat, moje děti tam vyrůstali, tam jsme se všema prostě kamarádili, já doteď jakoby mám kamarádky z Kolovrat, co ještě se jakoby scházíme. Nevrátila bych nic, no prostě nelituju.

Možná bych zkrátila, kdybych se vrátila od minulosti, tu rodičovskou a šla dřív do práce. Pro každou ženskou, holku je důležitý, aby měla svoji práci, aby byla finančně nezávislá na tom partnerovi. Je důležité být nezávislá. Finančně. Pak nemusíte nepřístupovat na kompromisy, prostě si řídíte svůj život sami. Neříkám, ale někdy je ta žena chytřejší než muž prostě může si dělat co chce. Nezávislost na rodičích, partnerovi, na dětech. Snažím se, abych neumřela hladu. Pocit, že mi někdo musí něco dát, mě děsí. Zajistit se tak, aby to fungovalo i v tom stáří. Ta finanční nezávislost je velice důležitá.

Návraty do Srbska

Vracím, já jezdím tam dřív, jako by když byl brácha, to takhle jako to dvakrát do roka a teďka jakoby jezdím a taky mám tam velkou partu, takže vždycky jako já jsem tam čtyři pět dní, každý den mám ve dvě s kamarádkou, tohle na pět s kamarádem, tohle, takže jako já to udržuju všechno ty vztahy.

Tak mě se líbí ty jižní národy, ta blízkost rodiny. My jsme si opravu blízcí i sestřenkama, tetu, to se mi líbí. Jídlo je jiný, dobrý, ale zas tady je taky dobrý. Já už jsem tady strašně dlouho, třicet let, mně se to už všechno vygumovalo ty rozdíl, nebo mi to splýnulo v jeden život. Já jsem doma tady i tam v Černé Hoře. Tam přijdu a cítím se jako doma.

Nejoblíbenějším jídlem je musaka. Znáte? Já vám ji jednou udělám a přijdete, ochutnáte. To je i v Řecku, jsou různé varianty, my ji máme trochu jinak. Dole brambory, uprostřed maso... Jedno z oblíbených. Ted' vařím jinak, mám vysoký cholesterol 😊

Bylo těžké naučit se česky?

Bylo, bylo ale já jsem chodila do školy jako do jazykovky, tři roky jsem že jo šprtka, to už jste poznali, takže tak. Já prostě když se do něčeho zažeru, tak jako jsem hned četla a tohle to prostě a všechno jsem se chtěla naučit. Nebo já jako hrozně vždycky jakoby zvědavá, když prostě někam přijdu, já o tom chci vědět úplně všechno, takže prostě knížky, filmy, česká historie... A ty kamarádky mi o tom rádi vyprávěly. Jako mám, měla jsem štěstí na to, že jsem vždycky poznala jako chytrý lidi. Musím říct, že jsem se dostávala jako do těch jako hezkých společností, jako prostě jako byli to většinou prostě jako vzdělaný lidi, oni jako sami

toho věděli dost a mě chtěli jakoby naučit nebo předat tu svoji lásku jako k Česku nebo prostě nevím. Vždycky jako "vidělas ten film?" nebo něco mi tam vnucovali, aby mě seznámili s českou kulturou. Ale jsem za to jako ráda.

Vzpomínky na dětství

Pamatuju si u babičky ty vůně těch jídel, že furt něco vařila a pekla, takže to je takové jako klasická babička.

My jsme měli spolu pořád někdo něco, jako oslavy, narozeniny nebo silvestra nebo tak; to je moc hezký, když se takhle jako schází rodina ve velkém, jako když je spousta dětí, babiček, tet. to je spousta dárků, takže je to hezký.

Srbsko má takovej svátek, každá rodina má svého ochránce jako nějakým svatým, moje rodina má, vy jí říkáte Mikuláš, my říkáme Nikola, že my máme svátek Nikolu, který je 12. prosince, a ta rodina to slaví a je to prostě předává se to z otce na syna, jako toto slavil můj tatínek, pak můj brácha, teďka brácha není, takže jednou chce to můj syn, říkal, že tady jakoby a jinak tohle je ta sláva, to se jmenuje na ten, ona je i v UNESCO – nemateriální, ale taky zapadá do těch UNESCO nějakých kategoriích jakoby.

Prostě jako svátek, ale protože ho máme jenom my. To je taky jakoby pod ochranou UNESCO.

Děti

Můj syn se jmenuje Fedža a dcera se jmenuje Luna a oni vždycky byli smutní, protože neměli svátek, že nejsou v kalendáři. Takže Luna neměla problém, protože když se jí našel ten den v kalendáři, jakože má svátek na Lucii, a to se oslavovalo ve školce, ona byla důležitá, jako to jí nevadilo. Ale syn, ten chtěl tenkrát změnit jméno, říkal, proč jsi mi nedala nějaké normální jméno jako Filip nebo něco a teď jsou z toho vyrostli a jsou oba jsou rádi za to.

Umí mluvit oba jazyky, mají prostě, oni jezdí do té Černý Hory, takže mají v podstatě, nemůžu říct dva domovy, ale dvě místa, kde se cítí dobře, a jako zatím je jejich domov tady.

Ještě studují, jsou věcný moji studenti. Syn vystudoval publicistiku a teď studuje psychologii. A dcera vystudovala konzervatoř, ona má absolutorium na konzervatoři a teď studuje interiér design, tak snad jednou, no, ale tak to je.

Hudba

Asi nezapomenu jako něco, jako my jsme třeba dělali takovou párty a dělali jsme tam mix písniček z bývalý Jugoslávie, a to bylo super, takže prostě jako takhle jsme si tam jako zatancovali, zaposlouchali...

My jsme poslouchali všechno, všechno, co vy teď posloucháte, co se znovu vrací, to jako dejme tomu z mého mládí, já nevím Bowie, Juraj nebo já nevím, počkej já jsem měla ráda toho David Burn, znáte?

A kdybyste třeba mohla navrhnout nějakou budovu, která by vystihovala Váš život, jak by vypadala?

To je hezká otázka. No, dejme tomu, že by, kdybych to jakoby pobrala jako... co se týče barev, tak by to bylo jako to dětství a tak takový emm barevný, pak malinko do černa a teď zase jako barevný, jakoby takový rozehraný jakoby na konci. Takže tak.

Mě ovlivnily ty knížky. Jako fakt, oni mě jako formovaly. To, jaká jsem, to je opravdu díky těm knížkám.

Filmy

Milionkrát jsem viděla Holiday. A pak... It's complicated s Meryl Streep, to jsou takové romantické, s Meryl Streep a tím Alecem, nevím, jak to přeložíme tady v češtině, ale běžel tady. Tady byl i na Netflixu. No a pak samozřejmě vede na prvním místě Mumie. To jsem viděla stokrát. A je Mumie dvě. Odehrává se jako v poušti a mumie a ona tam ožívá. Tak jako. Jako pěkný film a hraje tam Rachel Weisz, znáte, to znáte.

Cestování

Mně se strašně líbilo Maroko. A tak jako magická místa, která jsou trošku jakoby, že ti nedá všechno, když tam přijdeš jako. Takže to Maroko se musí objevovat jako nebo Marrákeš nebo tak. A pak Kappadokie, to je v Turecku. Nevím, jestli někdo tam byl, tam jak se lítá těmi balóny, to jsou takové skalnatý.. To jsou jeskyně, kde prostě jsou jakoby..., kde kdysi žili lidé, jako třeba... v tom, ale to si fakt najděte, ta Kappadokie je nádherná. A tam v jeden moment žilo deset tisíc mnichů, například jako i v podzemí, oni se skrývali před těmi dobyvateli, takže to nevím, jako několik pater jako do hloubky a navrch jako takový na skalách.

Jako... právě o tom to je, ten svět je tak krásný a tak velký, že jako jedno místo je málo. Jestli jakoby chcete cestovat já jako třeba. Já jsem se na to nikdy neodhodlala zase, že bych si vzala batoh a odcestovala... na půl roku nebo na rok. Například, to bych, kdybych byla mladší, tak bych to možná teď udělala jako. Ted' na to pozdě. Ted'... komfortní místa, jako musím do hotelu a musím mít vodu a záchod a takové věci jakoby. Ale třeba před třiceti lety jakoby, byla bych ráda s nějakou partou, kdybych jako s batohem procestovala, nevím, Asie. Spala v takových nějakých těch... To by se mi líbilo.

Jako ve fantazii. Ale co ještě jako se mi líbilo, to, to, jestli máte rádi historii, tak ten Egypt... My jsme loni byli na té plavbě na Nilu a navštívili jsme ty pyramidy a to zíráte, co ti lidé tam jako dokázali a doteď se neví, jako prostě, jak to udělali nebo jako byli strašně a byli i féroví. Například každý ten chrám má vodoměr. A když jako... prostě ten Nil, tak ten život se odehrával kolem toho Nilu, to je v prostě tam, tam je život. Myslím si, že i Nil i znamená něco jako život nebo něco takového. A když prostě bylo sucho a vy jste tam viděli tu čáru a když ta hladina byla pod tou čárou, tak oni neplatili daně. Pak, když se to naplnilo do té čáry, tak oni pak jako platili daně, že prostě pro toho faraona a tak. A když bylo nad tím, že to znamená, že byly záplavy, tak zas neplatili daně. Aspoň to takhle tam vykládali, že prostě byli jako takový rozumní, proč by brali od svých lidí, když nemají, což dneska jim je

to úplně jedno. Prostě nezaplatíš jízdenku a přijde ti pomalu exekutor za rok a takovéhle jako věci, nevím, prostě jako má se všechno platit, ale říkám, jako prostě ta architektura, to je neuvěřitelné. A nebo ty jejich znalosti, jako jak operovali nebo... oni prý uměli tenkrát ještě... odhalit... pohlaví dítěte ještě jako. Tam je nakreslené, jako vytesané v tom kamenu jako to vejce a spermatozvy. Co se vidělo teprve pod mikroskopem před padesáti lety. A oni to tam měli nakreslené před 2000 let. Prostě jako opravdu nepochopitelné věci. Dnešní člověk se svými znalostmi to neumí.

Anebo Mexiko, to samý. Tam jsme také navštívili ty pyramidy a to jsou opravdu ty starý civilizace jsou jako krásný a nádherný a dá se z toho něco naučit.

Tu historii mám ráda, ale ty velkoměsta jsem prošla, jako tu Evropu. Mám strašně ráda Itálii. Miluju jídlo, prostě všechno. Itálie, to je prostě architektura, otevřený muzeum.

Sny

Víceméně jsem si všechno splnila. Jako víceméně jsem si všechno splnila, protože jako můj sen byl vždycky nebo... dlouhá nebo tak jako hodně, hodně cestovat. A buď děti byly malé, nebo jsem k tomu jakoby nějak neměla partnera a teď s tím jako přítelem tři roky, protože jsme měli jakoby, on má dvojčata. Takže moje dcera starší je hlídala. A my jsme si za tři roky opravdu procestovali půlku světa, bych řekla. Takže i s dcerou jako hodně cestujeme, takže. Jako chtěla bych ještě vidět tu Asii, ale jinak jako, že by to byl sen, vím, že se to splní, takže nemám takový sen, co myslím, že se nesplní. Všechno je takové jako normální.

Závěrem

Já bych řekla, nechci nic strašit, ale život jako takový je těžkej, problematickej a je spousta překážek jako než od školy přes zaměstnání, pak ty děti, přes nemoci nebo tak, pak jsou tu rozvody a jako pak úmrtí rodičů a tak. Myslím to - tím je člověk starší, tím víc dostává problémů, to je jakoby normální, ale všechno se to dá zvládnout. Takže já když už teď jako mám velké děti, který nejsou problematický, tak jsem šťastná.

Mám přítele, se kterým prostě se milujeme, máme moc hezký vztah a mám spousty kamarádů. A jsem šťastná v práci, takže můj moto je Ivono, nedovol, aby ti někdo pokazil teď, to, co máš, teď už je opravdu nikomu nedovol, aby pokazil teď, to, co jsi vybudovala - ten svůj svět. A snažím se to, když jsou nějaký problémy, naposledy snažím se jako bavit, co se musí odpracovat, odpracuje se. Už se tolik nemotám dětem do života, dřív jsem byla jako control, všechno, jako to je asi u rodičů. Nemusím vědět všechno 😊

Jsem hrdá na sebe nejdřív, jako pak co jsem všechno zvládla, co já jsem potom převzala tu firmu jako po rozvodu a pak i jako se daří. Takže byla to dřina, strašná, jakoby ty děti to, pak jsme měli zdravotní problémy, já jsem třeba například holky čtyři roky nechodila vůbec, jakoby prostě jsem jenom seděla a mohla jsem dojít do auta, takže měla jsem prostě strašné bolesti, no, to se spravilo. A teď opravdu jsem hrdá na ty svoje děti, jaký jsou to prostě krásný lidi a jsem na ně pyšná.

Takže jako za ten svůj život, prostě jsem za ten celý život jsem vděčná.

Je spousta práce, ale když se to jakoby za..., tak samozřejmě, že jezdím na dovolené, užívám si to, ale jako tak uplatňuji to control free, to uplatňuju na tu firmu. Tak nesmí se nic zameškat.